

● Waar de Toneelschuur hopeloos de mist in ging, slaagde Altstadt Rotterdam een dag later wél met een bij vlagen ronduit hilarische interpretatie van “Het Balkon” van Jean Genet. En dat terwijl deze Franse toneelschrijver nu niet bepaald bekend stond als een absurdist. Maar regisseur Johan Simons is dan ook van een andere categorie dan Rukavina en dat betaalt zich al snel uit. Vreemd genoeg zie je ‘Het Balkon’ eigenlijk zelden gespeeld worden en valt de keuze vrijwel altijd op ‘De Meiden’. Daar-in toont Genet zich een onvoorwaardelijke sympathisant van de onderklasse van de samenleving, de slachtoffers van de elite waartegen ze zich verzetten door hen sarcastisch na te bootsen. Dat is ook de kern van dit stuk. Madame Irma - Elsie de Brauw - is exploitante van een bordeel waar ordinaire hoerenlopers hun fantasieën kunnen omzetten in illusies. De ene fetisjist wil zich graag voordoen als bisschop, de ander als rechter en een derde als generaal. Perverse toneelstukjes voeren ze op en ze vermaken zich uitstekend, terwijl buiten een revolutie gaande is en zelfs de koningin wordt belaagd. Dat ontgaat de klantjes van Irma óók niet helemaal als op zeker moment de Commissaris (Bert Lup-pes) zich meldt als redder van de natie. Johan Simons laat zijn acteurs in dit pauperdrama - of is het een cynische afspiegeling van de huidige samenleving? - volledig los gaan in een tragikomische *act* en zoekt de grenzen van het *schmieren*. Meestal is zoiets vloeken in de kerk, maar hiér is dat buitenge-woon verfrissend. De voorstelling speelt zich af op een vierkant zeildoek van zo’n honderd vierkante meter dat aan het eind bezaaid is met rommel en rotzooi. Het is zonder meer betekenisvol dat na het afgroeten de acteurs dat zeil keurig oprollen. Weg met die troep en ook dát moet je beschouwen als een theatraal gebaar. Een memorabele voorstelling. [□□□□□]